

„Ten had byl těsně za tebou. Myslím, že ti podrazil nohy.“ Cylus stál za Zefyr a prohlížel jí bok. Opatrně z něj smetl drobné kamínky a prach. „Taky sis odnesla pár pořádných škrábanců.“

„To vím i bez tebe,“ vzdychla Zefyr unaveně. Zvedla hlavu a rozhlédla se kolem sebe. „Tohle je děsný místo. Je tu až moc tvor, co nás chtějí sežrat. Čím dřív se odtud dostaneme, tím líp.“ Podívala se na Astraiu. „Myslíš, že zvládneš chodit?“

Astraiia se pokusila vstát, ovšem jakmile trochu pohnula nohou, vyjekla a opět upadla.

Jake si k ní klekl a nohu jí prohlédl. „No jo, přesně toho jsem se bál. Je zlomená. Jedna moje kámoška si zlomila nohu, když jsme jezdili na skejtu, a měla ji úplně stejně zkroucenou jako ty. Akorát jí z ní ještě trčela kost.“

Tryn se zamračil. „Nikdy jsem neslyšel, že by si nějaký Titán zlomil kost. Obvykle jste na to příliš silní.“ Podrbal se na bradě. „Ale už je to nějakou dobu, cos naposledy jedla ambrózií.“

Astraiia se snažila si vzpomenout, kdy naposledy měla cokoli k jídlu. „To je pravda, ale na Zemi jsem měla trochu nektaru. A počkat, taky jsem snědla jedno z těch sladkejších koleček.“

„To je málo,“ řekl Tryn. Rozhlédl se po všech Titánech. „Musíte být všichni opatrní. Ambrózie vám dodává sílu, jenže s sebou žádnou nemáme. Možná to necítíte, ale všichni postupně slabnete. Takže na sebe dávejte dobrý pozor. Mohli byste se vážně poranit.“

„Co to meleš?“ vyhrkl Cylus. „Já mám síly pořád stejně.“

„Ne, nemáš,“ nedal se Tryn. „A prosím nenuť mě ti to dokazovat.“

Cylus chvíli Tryna pozoroval a pak zavrtěl hlavou. „Nebudu.“

Jake vstal a podíval se po ostatních. „Tak hele, tohle bude fakt hnusný, ale musíme Astraiie tu nohu srovnat a pak ji zpevnit nějakou dlahou.“

Astraiie se to moc nelíbilo. „Jak to myslíš, srovnat. Opovaž se na ni sáhnout. Ono to *vážně* bolí.“

„Musíme to udělat,“ trval na svém Jake. „Chodil jsem ve škole na kurz první pomoci a mockrát jsem to viděl v telce. Když seš v divočině a zlomíš si nohu, musíš ji srovnat a zpevnit, jinak hrozí trvalý poškození.“

Tryn přikývl. „To zní rozumně. Musíme najít něco pevného, z čeho vyrobíme dlahu. Třeba nějaký klacek nebo větve.“

Tři kentauři se rozběhli po okolí sbírat větve. O pár minut později jich vedle Astraii ležela slušná hromádka.

„Co s tím vším budete dělat?“ zeptala se zhrozně.

„Nebudem je potřebovat všechny,“ opáčil Jake. „Jenom pár.“ Vybral dvě silné větve a otrhal z nich všechny větvičky a listy. Pak sáhl do batohu pro látku z Astraiiny tuniky, kterou původně chtěli použít jako pytel na hady. Podal ji Trynovi. „Natrhla bys tohle na několik proužků, abychom měli dlahu čím přivázat?“

Když bylo všechno připravené, Jake opět přiklekl k Astraiie. „Nevím, jak ti to mám říct, tak to prostě řeknu. Budeme za tu nohu tahat, dokud se kosti zase nesrovnají. Pak ti k ní přivážeme tyhle klaciky, abys s ní nemohla hýbat. Mrzí mě to, ale bude to vážně bolet.“

Astraiia zavrtěla hlavou. „Tak to ne. Na moji nohu nikdo sahat nebude!“

„Astraiio, je to nutné,“ naléhal Tryn. „Podívej se na ni. Už ti začíná otékat. Pokud to neuděláme, nikdo neví, jak vážně by mohla zůstat poškozená. Dokonce bys o ni mohla i přijít.“

Zefyr se k ní opět sehnula. „Prosím, nech je to udělat, Astraiio. Nemůžeš přece přijít o nohu.“

Astraiia se jí podívala do očí. Ačkoli Zefyr trpěla, pořád si dělala větší starosti o kamarádku než o sebe. Nakonec Astraiia přikývla. „Dobře, ale neslibuju, že nebudu křičet.“